

Slušajući o njoj mislili smo da je čudo, a kada smo je upoznali u to smo se u uverili. A radi se o mlađanoj Milani Nović, rođenoj u Zmajevu 1989. godine, studentu koji preko nedelje živi u Novom Sadu, a za vikend se obavezno vraća kući, u Ravno Selo. I dok svi mladi beže iz sela u grad, Milana ide suprotnim smerom, jer ne može da zamisli život bez da izađe u dvorište, da pomazi i popriča sa svojim životinjama.

Problem je odakle početi ovu priču.

Milanu smo prvi put videli kako svira prim. Malena, živahna lepojka uživala je u bogatom repertoaru svog orkestra, kao da je ona izašla u provod, a ne da svira. Mlada primašica ispičala nam je da je kao mala počela da igra u folkloru, a njena, tri godine strija sestra, da svira tamburu. Radoznala, uzela je sestrinu tamburu i videla je da joj to baš „leži“, ali je morala da sačeka do svoje desete godine, kako bi joj ruke i zglobovi ojačali. I od tada je ne ispušta. Godinama je svirala u KUD „Svetozar Marković“ i učila od najboljeg, Zorana Bugarskog Brice, koji ju je mnogo naučio i pomogao i danas ga smatra svojim prijateljem. Sa svojim 19 meseci mlađim bratom i drugovima, pre četiri godine osnovala je orkestar „Tamburaško društvo Begeš“, nezadovoljna tretmanom u KUD-u u kojem je folklor najvažnija, a orkestar samo sporedna stvar. Njen orkestar danas ima brojne nastupe širom zemlje i inostranstva, a repertoar od strogradskih pesama do Šopena i Mocarta. Imponuju joj nastupi sa velikim tamburaškim orkestrom, koje predvodi prof. Zoran Mulić i u kojem sviraju 40 tamburaša, sa i bez muzičke škole, a da se razlika ne primeti, zato što je i nema. Ipak, najponosnija je kada joj priđe neko dete, devojčica, i prizna da svira tamburu zato što je videlo nju, Milanu kako svira. Nije mala stvar biti mlad, a biti uzor. Vezano za tamburu, Milana je organizatorica festivala, „Tamburaški maraton“, koji se svake godine održava u Ravnom Selu.

Milanu Nović smo zatim sreli u manježu Novosadskog sajma. Mislili smo da je greška, ali ispostavilo se da su konji prva i najveća Milanina ljubav. Njena porodica, pradeda, deda, njen otac, bavili su se odgajanjem konja-kasača, vozili sulke i bilo je sasvim prirodno da se Milana na neki način uključi u sve to. Velika joj je želja da se takmiči ali ne sme zbog zdravstvenog stanja njenih roditelja. Filigranska Milenina građa nije najidelanija za kasača, ali ko zna. Milana u međuvremenu, dok ne stasa za kasača, ili sačeka prve prilike, kada roditelji ne budu prisutni na hipodromu, organizuje „Ravnoselsku fijakerijadu“, takmičenje u vožnji zaprega. Ali, pošto važi za izvrsnog znalca, trenutno najboljeg u Srbiji kada su u pitanju konjske zaprege, radi i kao komentator manifestacije. Svoje znanje ispekla je baveći se konjima i radeći kao novinar reporter za domaće i strane medije unazad deset godina.

Ove godine, Milana je zamoljena od strane Poljoprivrednog fakulteta i Novosadskog sajma da

se uključi u organizaciju grandiozne priredbe, koja će pratiti jubilarni 80. Međunarodni poljoprivredni sajam u Novom Sadu, gde će se svakodnevno dešavati aktivnosti vezane za konje i konjički sport.

Sve ove godine druženja sa konjima pomogle su Milani da stekne brojne prijatelje. Nedavno je dobila ponudu iz Hrvatske, opština Čepin, da učestvuje kao partner na IPA projektu prekogranične saradnje, finansiranom od strane EU, a koji se odnosi na spajanje turizma i sporta. Od sredstava dobijenih tim projektom i Ravno Selo u Srbiji i Čepin u Hrvatskoj će izgraditi hipodrome. Šta bi Srbija time dobila? Mnogo. Mogla bi da se organizuju svetska takmičenja, da Ravno Selo postane svetski centar u vožnji zapregama, mogla bi da se spovodi obuka i edukacija svih zainteresovanih, od 7 do 77 godina, u vožnji zaprega i jahanju. Nije teško pretpostaviti da je Milana lično zainteresovana da pokrene i da učestvuje u svim tim akcijama.

I dok su svi listom, tokom njenog školovanja mislili da će Milana da upiše Poljoprivredni fakultet, Biologiju, Veterinu, ona je bez razmišljanja ispunila još jedan svoj san, i upisala Pravni fakultet. Trenutno, Milana je apsolvent na Prvnom fakultetu u Novom Sadu i njena davnašnja želja da se bavi advokaturom je sve bliža ispunjenju.

Za sve vreme njenog stasavanja čaršija ju je budno pratila. Prvo su bile priče: Kada upiše srednju školu prestaće da svira. I to se nije desilo. Onda su govorili: Kada upiše fakultet prestaće da svira. To se opet nije desilo. Sada se čuju komentari da će prestati da svira kada se zaposli. Milana ne veruje u to, jer nema razloga ičega da se odriče i bilo šta da prestaje.

A na pitanje šta je čini srećnom, Milana kaže:

-Ono što me čini srećnom je druženje sa prijateljima, kada odemo da sviramo onda se opustim i zabavim. Čini me srećnom kada uspem dao rganizuejm npr, Fijakerijadu pa bude veliki broj zaprega, i Tamburaški maraton, i sva ta publika koja dođe da uživa, meni tada svaki umor nestaje. Čini me srećnom kada učinim nešto što ne može niko da odnese, kao što će biti taj hipodrom koji će ostati iza mene, kao svedočanstvo nečega što sam uradila. Čini me srećnom pomisao da će još mnoga deca imati tu beskonačnu ljubav svojih roditelja, kao što smo moja sestra, moj brat i ja imali. A ljubav? Ko bi to mogao sve da isprati?, našalila se, a mislila ozbiljno Milana Nović.